

บทวิเคราะห์คำพิพากษาศาลฎีกา
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2231/2567 และที่ 2209/2567
Analysis of Supreme Court Judgments
No. 2231/2567 and No. 2209/2567

ศาสตราจารย์พิเศษไพรожน์ วายุภพ*

Adjunct Professor Pairoj Vayuparb

วันรับบทความ 4 มิถุนายน 2568; วันตอบรับตีพิมพ์ 6 มิถุนายน 2568;

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์หลักกฎหมายตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญาที่ปรากฏในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2209/2567 และหลักกฎหมายตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่ปรากฏในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2231/2567

ในกรณีที่ผู้ให้ได้รับการถูกกล่าวหาว่าเป็นกรรมสิทธิ์และอยู่ในความครอบครองของบุคคลอื่นไปมอบให้ผู้ให้กู้ไว้เป็นหลักประกันการคืนเงิน ต่อมามาผู้กู้ไม่สามารถติดต่อผู้ให้กู้ได้โดยผู้ให้กู้ได้ย้ายที่อยู่ไปที่อื่นแล้วโดยไม่ได้แจ้งให้ผู้กู้ทราบ ผู้กู้จึงไม่สามารถดำเนินการต่อทະเบียนรถหรือดำเนินการขอໄ่ถอนรายนั้นได้ เช่นนี้จะถือเป็นพฤติกรรมที่ผู้ให้กู้มีเจตนาเบียดบังเอกสารนั้นไปเป็นของตนเองหรือบุคคลที่สามโดยทุจริตอันจะเป็นความผิดฐานยักยอก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 หรือไม่ ศาลฎีกานี้ได้วินิจฉัยไว้ในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2209/2567 ซึ่งผู้เขียนมีข้อสังเกตในหมายเหตุท้ายฎิกา

ในคดีข้อหาตามความผิดที่โจทก์ฟ้องกฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำไว้ให้จำกัดตั้งแต่ห้าปีขึ้นไป เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพ ศาลยังต้องฟังพยานหลักฐานโจทก์อยู่ต่อไปจนกว่าจะพ่อใจว่าจำเลยได้กระทำผิดจริง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 176 วรรคหนึ่ง

* กรรมการกฎหมาย สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา; อดีตประธานศาลฎีกา

State Counsellor at the Office of the Council of State; Former Chief Justice of the Supreme Court

การที่ศาลาสูงรับฟังพยานหลักฐานสำเนาคำพิพากษาที่พนักงานอัยการฟ้องผู้เสียหายจากเหตุการณ์เดียวกันซึ่งจำเลยได้แนบเป็นเอกสารท้ายอุทธรณ์ จะถือว่าศาลาสูงรับฟังพยานหลักฐานนอกสำนวนหรือไม่ และพฤติการณ์อย่างไรที่ศาลจะพิจารณาว่าจำเลยหรือผู้เสียหายเป็นฝ่ายก่อเหตุขึ้นก่อนอันจะส่งผลต่อสิทธิในการอ้างป้องกันตามกฎหมาย ศาลฎีกาได้วินิจฉัยไว้ในคำพิพากษาศาลมฎีกาที่ 2231/2567 ซึ่งผู้เขียนมีข้อสังเกตในหมายเหตุท้ายฎีกา

คำสำคัญ: ยักษอก ป้องกันเกินสมควรแก่เหตุ พยานหลักฐานประกอบคำรับสารภาพ

Abstract

This article aims to study and analyze the principles of law according to the Criminal Code as appears in Supreme Court Judgments No. 2209/2567 and principles of law according to the Criminal Procedure Code as appears in Supreme Court Judgment No. 2231/2567.

The borrower has given a car that is owned and in the possession of another person to the lender as collateral for a loan. Later, the borrower is unable to contact the lender, knowing that the lender has moved to another address without informing the borrower. Therefore, the borrower is unable to proceed with the car registration or make the loan payment for the car redemption. Will this scenario constitute a circumstance where the lender has the intention to misappropriate the car for himself or a third party by fraud, which is an offense of embezzlement under Section 352 of the Criminal Code? The Supreme Court has ruled in Supreme Court Judgment No. 2209/2567, which the author has cited in the note at the end of the judgment.

Where a defendant is charged for the offense under which the law stipulates a minimum penalty of imprisonment of five years or more and the defendant confesses, a court must continue to hear to the plaintiff's evidence until it is satisfied that the defendant has actually committed the crime according to Criminal Procedure Code Section 185, Paragraph 1. In this case, when the High Court admits evidence from a copy of the judgment filed by the public prosecutor against the victim of the same incident, which the defendant has attached as a document attached to the appeal, will it be considered that the High Court has accepted evidence outside the case? And

under what circumstances will the Court consider whether the defendant or the victim is the initial offender and with what effect on the right to claim legal defense? The Supreme Court has ruled in Supreme Court Judgment No. 2231/2567, which the author has cited in the note at the end of the judgment.

Keywords: embezzlement, disproportionate self-defense, independent evidence outside a confession